

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022

ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE

NR.128

NEACȘU ANA MARIA, Marele premiu „Grigore Tocilescu”

În tren

În tren.

Am să-mi las capul moale pe umărul tău
Și am să uit de agonia timpului
Cu obrazul apus în perdeaua relativității.

Am să strâng flori de mușețel conservat și rămurele de salcie, salcie cu zăpadă, în tren
Să miroasă întreg vagonul a dragoste de etern
Și am să le înmiresmez cu lacrimile mele,
De parcă n-am să uit.

În tren.

Lângă tine. Am să mă las în altă matcă,
Nu cumva să te sperii
De ființa din mine ce trăiește
În tren.

Am să te strâng în brațele mele și am să mă joc cu mâinile tale.
Am să le trasez ridurile și am să le sărut moale.

În tren.

Am să-ți arăt clădiri și epopée și eterne și istorii,
Vom trece prin umanitate și ne vom cântări șoaptele,
Nu cumva să eclipsăm călătoria.

Am să te strâng aproape de trupul meu, căci iarna, numai iarna în tren,
Firescul e un romantic.

Văd un cuplu în depărtare. Să fim noi răsfițați de oglindă.
Cei cu capetele plecate la fereastră?
Sau e numai o închipuire? Visez. Visez la asta cumva?
Aștept ca într-o zi, să se împlinescă.

Etern

Etern.

Dansează enigme pe bolta unei minți
Precum etern.
Se fură și hașurile ideilor.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022

ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE

NR.128

Am rămas pe-o boltă goală.
Cu rochia pliată
Și un singur gând
Un gând de mușețel.

Mă storc de tumult în așezarea inumană de ape.
E un lac, e un cer. E un cer lac etern.
Mi-am pierdut avansul
Și dorința oare?

Mă simt slăbită, secătuită și concisă.
Sunt nodurile remușcării,
Se strâng precum coarda unei durabilități obscene.
Par mută fără sens
Și sensul nu-i.

Sunt un om al pandemiei

Sunt un om al pandemiei.
Sunt un adept al irosinței.

Și așa stăm toți în casă,
Pierduți la fereastră,
Uitând că suntem oameni,
Cu semeni la nevoie aproape.

Am devenit singuri
De ne-am pierdut în măști.
Și am uitat, că atunci când intrăm în societate
A ne pune chipurile, caracterele, e o întâietate.

Am lăsat în urmă,
Acel uman
Crezând că salvare
Fi-va în izolare

Am pierdut șansa de a trăi
Și de a întâlni oameni,
Nu mai putem grăi,
Singurul etern corespondent este același nimeni

E o eternă liniște,
Se stinge spiritul în pustietate.